

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל
מ	נ	ס	ע	פ	צ	ק	ר	ש	ת	ך	ם
ו	ף	ץ	אֲ	אִ	אֵ	בֶ	גִ	דִ	הֵ	וֵ	זֶ
ט	יֵ	כֶ	לֶ	מֶ	נֶ	סֶ	פֶ	צֶ	קֶ	רֶ	שֶ
שׁ	שׂ	ש׃	שׁ	זׁ	זׂ	ז׃	-				
	9	8	7	6	5	4	3	2	1	0	OSF—›
ט	׃׃׃	׃	׃	׃	׃׃׃	׃׃	T׃	׃	׃׃	׃׃׃	-

A	Á	Ă	Â	Ä	À	Ą	Å	Ã	Æ	B	C
Ć	Ć	Č	Č	Ç	Ĉ	D	Đ	Ď	E	É	Ě
Ê	Ě	È	È	Ě	Ę	F	G	Ĝ	Ĝ	Ĝ	H
H	I	Í	Î	Ĭ	Ì	Ì	Ī	Į	J	K	L
Í	Ĺ	Ĺ	Ł	M	N	Ń	Ń	Ņ	Ņ	Ñ	O
Ó	Ô	Ö	Ò	Õ	Ö	Ø	Ö	Œ	P	Ɔ	Q
R	Ŕ	Ř	Ŕ	S	Ś	Š	Ş	Ş	T	Ƨ	Ť

ṭ	ṭ̣	ṭ̣̣	ṭ̣̣̣	ṭ̣̣̣̣	ṭ̣̣̣̣̣	ṭ̣̣̣̣̣̣	ṭ̣̣̣̣̣̣̣	ṭ̣̣̣̣̣̣̣̣	ṭ̣̣̣̣̣̣̣̣̣	ṭ̣̣̣̣̣̣̣̣̣̣	ṭ̣̣̣̣̣̣̣̣̣̣̣
w	ẃ	ŵ	w̃	ẁ	x	y	ý	ŷ	ỹ	ỳ	z
ž	ẓ̌	ẓ̣̌	a	á	ă	â	ẵ	à	ā	ą	å
ã	æ	b	c	ć	č	ç	ć̣	d	đ	đ́	đ̣
e	é	ě	ê	ě̃	è	ẹ̀	ē	ę	f	g	ğ
g̣	g̣̣	h	ħ	ì	ı	í	î	ĩ	ì	ị̀	ī
ị	ị̣	k	ḳ	l	ĺ	ĺ́	ł	ł̣	m	n	ń

ñ	ṇ	ŋ	ñ	o	ó	ô	ö	ò	ó	ō	ø
õ	œ	p	ḡ	q	r	í	ř	ṛ	s	ś	š
ş	ş	ß	t	ƚ	ţ	ţ	ţ	u	ú	û	ü
ù	ú	û	ü	ı	v	w	ŵ	ŵ	ŵ	ŵ	x
y	ý	ŷ	ÿ	ÿ	z	ž	ž	ž	fi	fl	ǎ
º	π	o	1	2	3	4	5	6	7	8	9
/	1/2	1/4	3/4	1	2	3					

\	˙	•	∴	,	⋯	!	¡	#	?	¿	˘
“	'	;	/	_	{	}	[]	()	—
—	-	«	»	‹	›	„	“	”	‘	’	,
*	¢	⌘	\$	€	<i>f</i>	₣	₨	נ״ל	£	¥	Ω
≈	•	÷	/	=	>	≥	Δ	∞	∫	<	≤
¬	—	×	≠	∂	%	‰	+	±	Π	√	Σ
◊		¡	@	&	¶	©	®	§	™	°	e
ℓ	μ	^	†	‡	?	¿					

8/11

Glass and crystal were viewed, in the context of twentieth-century architecture, as representing new horizons, a better society, and an improved living environment. The idea of an all-revealing “glass house” exposed to the landscape outside, and thus giving rise to a free-flowing dialogue between the private and the public, was related to the idea of utopia. The glass house (1951) that the Italian-Brazilian architect Lina Bo Bardi (1914–1992) constructed for herself on a hilltop overlooking a valley on the outskirts of São Paulo.

9/13

The animation is projected onto two un-synchronized screens that are viewed in a constantly changing interaction: A sequence of images unfolds on one screen, while the second screen features a sequence of texts — a rewrite of The “Crystal World”, a book by the dystopian writer and thinker J.G. Ballard (1930–2009). Ballard embarks on journeys through the mental and emotional spaces of nightmarish worlds, while engaging intensively with... unconscious in apocalyptic books centered on the degeneration and disintegration of civil society and on forms of de-humanization.

13/16

His fragmentary writing structures a hybrid reality, while raising disturbing questions about the obsession to control, the other within us, and the future of man in a world where the boundaries between the internal and the external have been completely blurred. The novella “The Crystal World” (1966) — one of four...

11/8

1. שם, עמ' 280. הרעיון של צמצום־עולם הוא נספח מעניין או תיקון לדיונים קודמים, חטופים מטבעם, בפוטנציאל הסינקרטיסטי של סוגת המד"ב. כך, למשל, כותב רג'ינלד ברטנור (Bretnor) באנתולוגיה הביקורתית Modern Science Fiction (1952): "במדע הבדיוני, האדם הוא מושא המחקר הראשי — האדם, וכל מה שהאדם עושה וחושב וחולם, וכל מה שהאדם בונה, וכל דבר שאליו הוא עשוי להיות מודע — התיאוריות שלו והחפצים שלו, מסעות החקר שלו ברחבי היקום, החיפוש העצמי שלו, המוזיקה שלו והמתמטיקה שלו והמכונות שלו. [...] שורשי המדע הבדיוני כסוגה נעוצים בכשלוננו להבין את השיטה המדעית ולהגדירה כראוי, [...] והוא מכה שורש [...] חרף המוסכמה הספרותית הנוטה להדיר אותנו. בסופו של דבר נשוב ונגיע לספרות משולבת, שמבחינה אמנותית תישען על בדיון שאינו בהכרח מד"בי — אבל הלכי הרוח שלה ומטרותיה [...] יתפתחו מתוך אלה של המדע הבדיוני המודרני"; מצוטט בתוך: Judith Merrill (ed.), SF12: New Dimensions in Science Fiction, Fantasy, and Imaginative Writing (New York: Dell, 1968), pp. 9–10. בעוד ג'יימסון קורא את לה גוויין במונחי המטריאליזם הדיאלקטי, אסטריד דויבר־מנקובסקי, בגישתה המגדרית, קוראת את החיפוש הפילוסופי הנעזר בידע זר, בצד שמאל של החושך, כ־Realitätsgewinn או "השגת מציאות"; Astrid Deuber-Mankowsky, "Planet der Geschlechtslosen: Über Ursula K. Le Guins phantastische Roman "Winterplanet," in: Thomas Macho and Annette Wunschel (eds.), Science & Fiction: Über Gedankenexperimente in Wissenschaft, Philosophie und Literatur (Frankfurt: Fischer Verlag, 2004.

13/9

ג'יימסון מאתר לפיכך אצל לה גוויין משיכה ל"שום־מקום אחרון של קולקטיביות שאינה מתייסרת עוד בכאבי המיניות או ההיסטוריה", אך מבחין שאסטרטגיית צמצום העולם שלה חורגת בסופו של דבר מן הדיון באמצעי ההתגוננות של הדמיון האוטופיסטי מ"חזרה גורלית לאותן סתירות היסטוריות, שמפניהן היה אמור לשמש מפלט".¹ הנושא העמוק ביותר של הספר, הוא מסכם, "אינו האוטופיה כשלעצמה אלא אי־יכולתנו לחשוב אותה מלכתחילה".

זוהי מסקנה מפתיעה, בהתחשב בציפיות שיש לנו בדרך כלל מספרות המד"ב. האין תפקידה החשוב לעודד חשיבה אקסטרואגנטית, לאפשר התבוננות בתרבות מבחוץ ולא לכווץ ולצמצם את טווח התפיסה של עולמות חדשים? יתרה מזו, לא סביר שהחלוקה המגדרית החרیגה וארגון המיניות השונה אצל לה גוויין משמעם שהיקום הבדיוני שלה נעדר מיניות ותשוקה. למעשה, דבר וחצי דבר בצד שמאל של החושך אינו מציע שרב־מיניות מרצון מקלילה את המגעים בין בני זוג. אך מה שמוזר במיוחד בנייתו של ג'יימסון, המתאר את צמצום העולם אצל לה גוויין, הוא הבנתו את אי־ההיתכנות של סדר־עולם אוטופי כמה שנגרם לא כתוצאה מכך שהדברים השתבשו בכל פעם שהאנושות ניסתה להתוות רעיונות גדולים על לוח השרטוט האוטופי, אלא כתוצאה מאי־יכולתנו לדמיין את האוטופיה או לראותה נכוחה, אולי בגלל נטייתנו להטיל על האוטופיה פונקציה של הדרה. בדרך זו, הטיעון של ג'יימסון מיטלטל בין ביקורת קֶשׁל הדמיון לבין דיון משיחי־משהו במשמעות ההיסטוריה: לטענתו, אם הבדיון של לה גוויין מוותר על פתרון "הסתירות ההיסטוריות" — הרי שיש לראות בו, על ספו של אובדן המשמעות, לא יותר מפנטזיה...

15/11

ג'יימסון מאתר לפיכך אצל לה גוויין משיכה ל"שום־מקום אחרון של קולקטיביות שאינה מתייסרת עוד בכאבי המיניות או ההיסטוריה", אך מבחין שאסטרטגיית צמצום העולם שלה חורגת בסופו של דבר מן הדיון באמצעי ההתגוננות של הדמיון האוטופיסטי מ"חזרה גורלית לאותן סתירות היסטוריות, שמפניהן היה אמור לשמש מפלט". הנושא העמוק ביותר של הספר, הוא מסכם, "אינו האוטופיה כשלעצמה אלא אי־יכולתנו לחשוב אותה מלכתחילה".

זוהי מסקנה מפתיעה, בהתחשב בציפיות שיש לנו בדרך כלל מספרות המד"ב. האין תפקידה החשוב לעודד חשיבה אקסטרואגנטית, לאפשר התבוננות בתרבות מבחוץ ולא לכווץ ולצמצם את טווח התפיסה של עולמות חדשים? יתרה מזו, לא סביר שהחלוקה המגדרית החריגה וארגון המיניות השונה אצל לה גוויין משמעם שהיקום הבדיוני שלה נעדר מיניות ותשוקה. למעשה, דבר וחצי דבר בצד שמאל של החושך אינו מציע שרב־מיניות מרצון מקלילה את המגעים בין בני זוג.

45/42

גופן סיאץ #1 Suez One Type 1

המגדרית, קוראת את החיפוש הפילוסופי הנעזר בידע... The idea of an all-revealing “glass house” exposed to the landscape outside... §9235 sowie A&T

25/20

החזון הרב־מיני של לה גוויין משמש כאן כעיקרון מְבנה של סדר אורגני, שמחולל מרחב דימויים הנע בין הקולנועי, האדריכלי והמושגי. בהקרנה בשחור־לבן על ריבוי מסכים נראים קטעי טקסט מספרה של לה גוויין, המצטברים זה על גבי זה כאילו הופיעו על עמודים שקופים, ומתקבצים בקבוצות בלתי קבועות של איזו מערכת סימון חדשה.

His fragmentary writing structures a hybrid reality, while raising disturbing questions about the obsession to control, the other within us, and the future of man in a world where the boundaries between the internal and the external have been... completely

42/46

EN TIPOGRAFÍA, EL TIPO DE LETRA (típo faz, también conocida como familia de fuentes) es un conjunto de una o más fuentes, cada una compuesta de glifos que

20/25

Die technische Umsetzung eines Schriftdesigns zu seiner praktischen Verwendung (englisch font-making), zu der früher das Gießen der Lettern in Blei gehörte und das heute durch die Software-basierte Erzeugung von elektronischen Schriftzeichen in Form von Fonts für die Darstellung auf Computer-Bildschirmen und Druckern abgelöst ist, besitzt rückkoppelnde Effekte auf die grafische Gestaltung von Zeichensätzen. So kristallisiert sich allmählich neben der althergebrachten Papiertypografie eine neue Digitale Typografie heraus, die sich der Erfordernisse

8/11

En tipografía, un tipo de letra (del latín *typus*) alude a cada una de las piezas usadas en la imprenta en las que hay un realce con una letra u otro signo, así como a cada una de las clases de esta letra.¹ En la edición por ordenador, los tipos son conjuntos de modelos vectoriales que representan a cada uno de los caracteres de una letra, con descripciones respecto a su posición y conformación, almacenados en un archivo; en la fotocomposición, son plantillas de imágenes independientes de cada carácter.

9/13

Il comune termine inglese *font* proviene dal francese medioevale *fonte*, ovvero «(qualcosa che è stato) fuso» (dal latino *fundere*), con riferimento ai caratteri mobili prodotti per la stampa tipografica, ottenuti versando il metallo fuso nella forma contenente la matrice del singolo carattere. Un tipo di carattere consiste di una serie di glifi (immagini) rappresentanti i caratteri appartenenti a un particolare insieme in uno stile o disegno particolare.

Un tipo di carattere solitamente contiene un vario numero di singoli simboli, detti glifi, quali lettere, numeri e punteggiatura. I tipi di carattere possono contenere anche ideogrammi e simboli come caratteri matematici, note musicali, segni geografici, icone, disegni e molto altro ancora.

11/15

Puisque les alphabets sont désormais stockés sous forme numérique, ils peuvent être redimensionnés dans une certaine mesure et ne sont jamais à court de lettres. Les termes *fonte* et *caractère* ne sont néanmoins pas interchangeables. En effet, les caractères sont les éléments signifiants du langage. Par exemple, la lettre «a» peut avoir plusieurs dessins appelés *glyphes*. D’autre part, les fondeurs numériques commercialisent leurs productions de différentes manières: soit par *polices* entières, comprenant donc toutes les fontes (variantes stylistiques : romain, italique, graisses différentes, etc.); soit par *fonte* séparée. Dans tous les cas le corps n’intervient pas puisque tous les corps sont possibles en numérique. On aura donc tendance à choisir une fonte donnée pour composer du texte, dont on installera les fichiers correspondants sur son ordinateur. Les différents caractères sont codés selon des codages (ASCII, latin1, unicode par exemple) qui sont utilisés par les logiciels pour choisir les glyphes adéquats.

14/17

Burtveidols[1] ir vienota izskata rakstzīmju kopums. Burtveidolu bieži sauc arī par fontu, kas ir burtveidols noteiktā izmērā un stilā. Burtveidolus iedala divās pamatgrupās — burtveidolos ar serifiem (antīkvās) un burtveidolos bez serifiem. Šajās grupās neietilpst retāk lietoti burtveidoli, piemēram, kaligrāfiski un dekoratīvi burtveidoli.

7/10

Krój pisma to charakterystyczny obraz kompletu znaków pisma o jednolitych podstawowych cechach graficznych: stylu, rytmie, proporcji, dukcie, układzie lub kształcie szeryfów, właściwościach optycznych (czytelności) itp. Może mieć wiele odmian, czasami nawet znacznie różniących się od kroju podstawowego, lecz nadal zachowujących w sposób konsekwentny podstawowe założenia graficzne danej rodziny krojów.

Krój pisma (łącznie z jego wszystkimi odmianami) jest dziełem autorskim podlegającym ochronie prawnej.

Krój (dawniej także *karakter*) to jeden z trzech podstawowych, obok stopnia i odmiany, parametrów każdej czcionki i fontu. Spośród tych trzech parametrów jest najważniejszym elementem określającym charakterystyczny wygląd i unikalność każdej rodziny czcionek czy fontów. Stanowi o konkretnym, rozpoznawalnym wyglądzie niezależnie od wielkości znaków, czy ich atrybucie pogrubienia, pochylenia, szerokości itp.

9/12

Šriftai pagal išvaizdą yra skirstomi į keletą kategorijų. Galima išskirti kelias pagrindines rūšis, tarp kurių juntami didžiausi skirtumai: lotyniški (serif), sans-serif, rašysenos (script), gotikinio (blackletter), dekoratyvinio (display), lygiapločio (monospace) ir puošybinio šriftų. Istoriskai pirmieji šriftai buvo gotikinio stiliaus, po to atsirado serif, tada sans-serif, o vėliau ir visi kiti.

12/15

Úplná písmová rodina obsahuje základní písmo a jeho vyznačovací verze-stojatého písma i kurzivy. Písma jedné rodiny mají společné kresebné vlastnosti, stejnou střední výšku, výšku verzálek i délku horních a dolních dotahů. Některé rodiny písma obsahují velké množství řezů, ovšem většina typů písem obsahuje řezy čtyři. Jiné typy písma rodiny ani netvoří, protože jsou navrženy pouze v jednom

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה, עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית. אמר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים כלילות עד שדרשה בן זומא, שנאמר, למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך הנמים. כל ימי חייך הלילות. וחכמים אומרים ימי חייך העולם הזה. כל ימי חייך להביא לימות המשיח: ברוך המקום, ברוך הוא. ברוך שנתן תורה לעמו ישראל, ברוך הוא.

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה, עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית. אמר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים כלילות עד שדרשה בן זומא, שנאמר, למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך הנמים. כל ימי חייך הלילות. וחכמים אומרים ימי חייך העולם הזה. כל ימי חייך להביא לימות המשיח: ברוך המקום, ברוך הוא. ברוך שנתן תורה לעמו ישראל, ברוך הוא.

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה, עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית.

אמר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים כלילות עד שדרשה בן זומא, שנאמר, למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך הנמים. כל ימי חייך הלילות. וחכמים אומרים ימי חייך העולם הזה. כל ימי חייך להביא לימות המשיח: ברוך המקום, ברוך הוא. ברוך שנתן תורה לעמו ישראל, ברוך הוא.

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה, עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית. אמר רבי אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים כלילות עד שדרשה בן זומא, שנאמר, למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך. ימי חייך הנמים. כל ימי חייך הלילות. וחכמים אומרים ימי חייך העולם הזה. כל ימי חייך להביא לימות המשיח: ברוך המקום, ברוך הוא. ברוך שנתן תורה לעמו ישראל, ברוך הוא.

Crystal World (after J.G. Ballard)

2006

Double-channel 3D animation, tilted screens,
no sound, unsynchronized individual channel:

Glass and crystal were viewed, in the context of twentieth-century architecture, as representing new horizons, a better society, and an improved living environment. The idea of an all-revealing “glass house” exposed to the landscape outside, and thus giving rise to a free-flowing dialogue between the private and the public, was related to the idea of utopia. The glass house (1951) that the Italian-Brazilian architect Lina Bo Bardi (1914–1992) constructed for herself on a hilltop overlooking a valley on the outskirts of São Paulo, and the Ciccillo Matarazzo Pavilion designed in 1957 by a team of architects lead by Oscar Niemeyer at the heart of an urban park, are translated in Ann Lislegaard’s work into a new entity: a modernist hotel deep within a tropical jungle, which is overrun by crystals.

The animation is projected onto two un-synchronized screens that are viewed in a constantly changing interaction: A sequence of images unfolds on one screen, while the second screen features a sequence of texts — a rewrite of *The Crystal World*, a book by the dystopian writer and thinker J.G. Ballard (1930–2009). Ballard embarks on journeys through the mental and emotional spaces of nightmarish worlds, while engaging intensively with...

עולם של בדולח (בעקבות ג'ג. באלארד)

2006

אנימציה תלת-מימד בהקרנה דו-ערוצית,
מסכים נוטים, אילם, אורך כל ערוץ בלתי מסונכרן:

לזכוכית ולבדולח נקשרו באדריכלות המאה ה-20 משמעויות של אופקים חדשים, חברה טובה יותר וסביבת חיים משופרת. הרעיון של בית זכוכית הנמנע מהסתרה וחשוף החוצה אל הנוף, בזרימה חופשית של דו-שיח בין הפרטי לציבורי, נקשר לאוטופיה. “בית הזכוכית” (1951) שבנתה לעצמה האדריכלית האיטלקייה-ברזילאית לינה בו בארדי (1914-1992) על גבעה בפאתי סאו-פאולו; וביתן סיסילו מטרזו (Ciccillo Matarazzo) שתכנן ב-1957 צוות אדריכלים בראשות אוסקר נימאייר, בלב פארק אורבני, לשיכון הבינלאומי לאמנות עכשווית של סאו-פאולו — מיתרגמים בעבודתה של אן ליסלגארד לישות חדשה: מלון מודרניסטי בתוככי ג'ונגל טרופי, שנפלש על-ידי גבישי בדולח.

האנימציה מוקרנת על שני מסכים באינטראקציה משתנה ובלתי מסונכרנת, תוך פרישה בלתי ליניארית של דימויים (על מסך אחד) וטקסטים (על מסך שני) המשכתבים קטעים מתוך עולם הבדולח (1966) — ספרו של הסופר וההוגה הדיסטופי ג'יימס גראהם באלארד (1930-2009), העורך מסעות בחללי נפש של עולמות מסויטים תוך עיסוק אינטנסיבי בלא-מודע. ספריו האפוקליפטיים של באלארד מתמודדים עם ניוונה והתפוררותה של החברה האזרחית ועם מגמות של דה-הומניזציה. כתיבתו הפרגמנטרית מבנה מציאות של כלאיים ומעלה שאלות מטרידות על אובססיית השליטה, על האחר שבתוכנו, ועל עתיד האדם בעולם שעירפל כל גבול בין הפנימי לחיצוני. הנובלה עולם הבדולח — אחת מארבע נובלות שפרסם בשנות ה-60 לתיאור סוגים שונים של אסונות טבע — מספרת על גביש בדולח ויראלי המתגלה...

Crystal World (after J.G. Ballard)

2006

Double-channel 3D animation, tilted screens,
no sound, unsynchronized individual channel:

Glass and crystal were viewed, in the context of twentieth-century architecture, as representing new horizons, a better society, and an improved living environment. The idea of an all-revealing “glass house” exposed to the landscape outside, and thus giving rise to a free-flowing dialogue between the private and the public, was related to the idea of utopia. The glass house (1951) that the Italian-Brazilian architect Lina Bo Bardi (1914–1992) constructed for herself on a hilltop overlooking a valley on the outskirts of São Paulo, and the Ciccillo Matarazzo Pavilion designed in 1957 by a team of architects lead by Oscar Niemeyer at the heart of an urban park, are translated in Ann Lislegaard’s work into a new entity: a modernist hotel deep within a tropical jungle, which is overrun by crystals.

The animation is projected onto two un-synchronized screens that are viewed in a constantly changing interaction: A sequence of images unfolds on one screen, while the second screen features a sequence of texts — a rewrite of *The Crystal World*, a book by the dystopian writer and thinker J.G. Ballard (1930–2009). Ballard embarks on journeys through the mental

עולם של בדולח (בעקבות ג'ג. באלארד)

2006

אנימציה תלת-מימד בהקרנה דו-ערוצית,
מסכים נוטים, אילם, אורך כל ערוץ בלתי מסונכרן:

לזכוכית ולבדולח נקשרו באדריכלות המאה ה-20 משמעויות של אופקים חדשים, חברה טובה יותר וסביבת חיים משופרת. הרעיון של בית זכוכית הנמנע מהסתרה וחשוף החוצה אל הנוף, בזרימה חופשית של דו-שיח בין הפרטי לציבורי, נקשר לאוטופיה. “בית הזכוכית” (1951) שבנתה לעצמה האדריכלית האיטלקייה-ברזילאית לינה בו בארדי (1914–1992) על גבעה בפאתי סאו-פאולו; וביתן סיסילו מטרזו (Ciccillo Matarazzo) שתכנן ב-1957 צוות אדריכלים בראשות אוסקר נימאייר, בלב פארק אורבני, לשיכון הבינאלה לאמנות עכשווית של סאו-פאולו — מיתרגמים בעבודתה של אן ליסלגארד לישות חדשה: מלון מודרניסטי בתוככי ג'ונגל טרופי, שנפלש על-ידי גבישי בדולח.

האנימציה מוקרנת על שני מסכים באינטראקציה משתנה ובלתי מסונכרנת, תוך פרישה בלתי ליניארית של דימויים (על מסך אחד) וטקסטים (על מסך שני) המשכתבים קטעים מתוך עולם הבדולח (1966) — ספרו של הסופר וההוגה הדיסטופי ג'יימס גראהם באלארד (1930–2009), העורך מסעות בחללי נפש של עולמות מסויטים תוך עיסוק אינטנסיבי בלא-מודע. ספריו האפוקליפטיים של באלארד מתמודדים עם ניוונה והתפוררותה של החברה האזרחית ועם מגמות של דה-הומניזציה. כתיבתו הפרגמנטרית מבנה מציאות של כלאיים ומעלה שאלות מטרידות על אובססיית השליטה, על האחר שבתוכנו, ועל עתיד האדם בעולם שעירפל כל גבול בין הפנימי לחיצוני. הנובלה עולם הבדולח — אחת מארבע נובלות שפרסם בשנות ה-60 לתיאור סוגים שונים של אסונות טבע — מספרת על גביש

יֹרֵד גֶּשֶׁם - סְגוֹל מַרְהִיב
Maoud! In Quite cold
August Straße. £23
\$674 58 שח? f49 ¢25
אנימציות תלת-מימד

מיזוג אנוויר #5
למ"ס 1-800
96% Quality
Assurance